

põgeneda oleksivad saanud, lõhkus kurjategija kuul üht kõige suuremat purje ja keskmi masti katki. Kärmešte hakkas rõõwlite laew oma selletarwiks säetud konksusi wäljarändajate laewa pääle wiškama, ja wähemat minutit oli „Norwill“ konksude külles kinni.

Hirmus ahastus ja segadus tõuufis nüüd wäljarändajate seas; mõned kargasivad üle laewa serwa laeneteesse, kellede hulkaš ka mõned emad oma lastega olivad, kes mitte rõõwlite kätte ennast ei tahtnud anda, waid ennemine ärauputada. Üksi wapramad wõtsivad sõariistad kätte, igamees seda, mis t'al parajaste käepärast juhtus olema ja olivad walmis, nenda kawa wastupanema, kui neil jõuud jätkub ja siis meresse hüpata. Ükski ei tahtnud ennast rõõwlite alla anda, sest et n'ad ühte hirmust tulewikku nende juures kartsiwad. „Elu ehk surm“, oli nende sõna, ja kõik kogusivad endid oma kapteni ümber kokku. Mererõõwolid, päikesest tõmmuks kõrwetatud nägudega, osalt Greeka, osalt Hommiku-maariietega, hüppasivad wäljarändajate laewa

pääle läikiwa sõariistade, metsalise kisa ja „Allah“ hüüdmisega. Kui n'ad nägiwad, et teised neile wastupanna tahtsiwad, tõmmasivad n'ad lingud taskudest wälja ja wiškasiwad neid nii osawaste wäljarändajate ümber, tõmmasivad neid maha ja sidusivad nende käd ja jalad tugewaste nõõridega kinni. Kiskusivad Inglis lipu masti otsast maha ja tõmmasivad selle asemele oma Türgi poolkuud ülesse ja hakkasivad Afrikamaa poole purjetama, kus n'ad mitme tormilise pääwa ja õõjärele Jeesi rannaš maale astusivad.

Mitmed olivad kurjategijate nuiade, mitmed haigušte läbi otsa saanud; need aga, kes weel elus olivad, saiwad orja-turu pään äramüüdüd ja pidivad kubjade piitsade all kõikisugu raskid orja-tõõsi tegema.

„Kristikoerad,“ karjus kubjas iga hommiku, enne kui päike tõuufis, „ruttu tõõsse!“ Nende toit oli kõwa maisi leib, haisew, sandiks läinud raba-soo wesi, ja ühes ummuses urtsikus nutsiwad ja kaebasivad n'ad nüüd oma õnnetust. Palju neist suriwad kubjade piit-